

[Bomholt.]

professor Warburg og andre højt ansete medlemmer af kommissionen tilhængere af rigsdagsmændenes deltagelse, men flertallet imod.

Der er en enkelt lille ting, jeg i udvalget har glemt at gøre opmærksom på. Jeg vil mene, at bestyrelsens formand under alle omstændigheder bør være en af videnskabsens egne mænd. Det kunne være en nærliggende fristelse at vælge den af undervisningsministeriet udpegede repræsentant til formand, men det vil jeg af strengt saglige grunde fraråde — og jeg sætter streg under udtrykket strengt saglige. Hvis Hartvig Frisch, da han nedsatte videnskabskommissionen, havde anmodet en af de videnskabelige institutioners ledere om at være formand, ville det utvivlsomt have haft sine fordele.

Om forholdet til Det teknisk-videnskabelige Forskningsråd dette. Det er ikke muligt at trække en absolut klar linie mellem forskningsrådet og det her foreslåede videnskabsfond. I det forslag til anordning, vi modtog, var der en bestemmelse om, at der skulle overføres 150 000 kr. årlig til fondet, som fondet derpå mekanisk skulle videreføre til forskningsrådet under statsministeriet. Denne bestemmelse har vi naturligvis strøget. Hvis vi i dag skulle have lovgivet fra grunden, ville vi rimeligvis have ladet Det teknisk-videnskabelige Forskningsråds fond være led i dette fond. Nu er en samorganisation ikke let at gennemføre, bl. a., som den ærede ordfører bemærkede, fordi de to fonds har hver sit ministerium, og vi har derfor i den foreliggende situation, med den sene fremsættelse af lovforslaget og den forcerede behandling i udvalget, valgt at sige, at Det teknisk-videnskabelige Forskningsråd må henvende sig til statsministeriet om en forøgende af bevillingen. Vi anbefaler.

Tilbage vedbliver der at være et problem: Hvorledes skabes den rette koordination mellem de efterhånden mange fonds, offentlige og private, som vi har? Det kan ske gennem personlig kontakt, som det bl. a. er omtalt i anordningens § 10, men denne kontaktform er behæftet med adskillige mangler og i længden utilstrækkelig. Jeg har derfor fremsat tanken om, at der skabes en fællesbestyrelse for fondene, en slags fællessekretariat, der kan have et generalkartotek. En

sådan fællesbestyrelse kan naturligvis ikke komme i stand, medmindre de private fonds af fri beslutning vil deltage i den, og det siger sig selv, at den under ingen omstændigheder bør kunne gribe ind i beslutninger, der alene vedkommer de enkelte fonds' ledelser, men den kan tage sig af problemer af fælles interesse for fondene, i det hele have opmærksomheden henvendt på det videnskabelige livs trivsel og måske bidrage til, at den interesserede offentlighed får større kendskab til resultaterne af dansk forskning. Det glæder mig, at udvalget som helhed har givet fondet sin anbefaling. En ordning som denne vil betyde et plus for de bevilgende myndigheder, når det drejer sig om fremtidige økonomiske ofre.

Der er, som udtalt i betænkningen, udført et arbejde af forberedende karakter på nordisk område af regeringer og videnskabsmænd for at skabe en bedre nordisk koordination, men hvis dette arbejde skal få betydning, må det ind i en større plan. Vi anser det for rigtigst, at der kommer parlamentarikere med i arbejdet. Der må her formentlig være et naturligt opgavefelt for Det nordiske Råd.

Den redgørelse, vi har modtaget vedrørende UNESCO, er, synes jeg, umådelig tynd. Hvis det arbejde, der udføres på nordisk område, kan lykkes, vil det rimeligvis få virkninger ind i UNESCO, og det ville være naturligt, om den danske delegation, der sendes til UNESCO, medvirkede til, at just dette problem kom mere frem i forgrunden.

Til slut. Som mit partis repræsentant i videnskabskommissionen har jeg søgt at fremskynde arbejdet for en endelig løsning af problemet videnskabsfond, øget støtte til videnskaben, og det siger sig selv, at en ministers fremgangsmåde, selvom den nok så meget og med rette kan kritiseres, ikke kan ændre denne formålslinie. Det havde i parentes bemærket ikke virket forringende på ministeriets prestige, om det med større villighed havde taget fat på besvarelsen af de spørgsmål, som rigsdagsudvalget stillede. Men selvom vi kunne have ønsket en fylligere dokumentation, er vi fortsat af den opfattelse, at rigsdagen må handle. Vi er blevet enige om en løsning trods alt, fordi et stort formål forener os. Indenfor mit parti er vi helhjertet med i selve opgavens